

FOUTE SARAHS

Claudia Biegel

**FOUTE
SARAHS**

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Copyright © 2010 Claudia Biegel en
Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

Omslagontwerp: Studio Ron van Roon
Omslagbeeld: © Getty Images
Auteursfoto: © Mir Verkaaik
Typografie en zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 90 499 5171 9

NUR 301

www.uitgeverijmistral.nl
www.fmbuitgevers.nl
www.twitter.com/Mistral_boeken

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief
op www.uitgeverijmistral.nl

Wanneer ik uit de trein stap, lik ik zweetdruppels van mijn bovenlip. Zout. De smaak van groentesoep. Getik van hakken in de stationshal. In mijn hand een aktetas, mijn haar strak achterovergekamd en in een wrong opgestoken. Type schooljuffrouw, gouvernante. Streng, te streng misschien. Maar wat anders? Die hele bos los? Nee. Het is tenslotte mijn eerste werkdag.

Het gebouw, vierkant en hoog, doemt voor me op. Kolossaal, lelijk ook. Sfeerloos. Overal glas. In de zomer zal het heet zijn en de ramen kunnen niet open. Als ik op de bel druk, schuiven de deuren opzij. Maken daarbij een kreunend geluid, smartelijk, of ze geen zin hebben, moe zijn. Rechts: trappen. Links: de lift. Ik kies de trappen. Uit gewoonte mijd ik liften, spieren moeten fit blijven anders slapen ze in. Zes trappen. Een vrouw achter de balie. Bril en een hoofd zo groot dat het bijna niet op haar nek past. Als ze glimlacht zie ik dat ook haar tanden buiten proportie zijn. Of ik even wil plaats-

nemen, ze zal doorgeven dat ik er ben.

Tien minuten, twintig minuten. Ik doe mijn jas uit en dan weer aan. Het tocht in mijn nek. Zonder iets te lezen, bla-der ik door tijdschriften. Aan het plafond hangt een video-scherm. Niets erop. Zwart. Niet eens een logo.

Voetstappen in de gang die dichterbij komen. Daar is hij, directeur Antoin, mijn nieuwe baas. Lang, hoekig en ma-ger. Krullen. Limburger, weet ik uit onze eerdere gesprekken. Donkere ogen, eronder kringen. Hij slaapt te weinig, dat zie je meteen. Er worden handen geschud. Zich vooroverbui-gend, helpt hij mij bij het uitdoen van mijn jas en vraagt of ik hem wil volgen.

Gangen die overgaan in andere gangen waar geen eind aan lijkt te komen. Door een glazen wand zie ik gezichten, ach-terhoofden. Aardig, onaardig? Mijn hart klopt harder dan normaal.

Antoin houdt zijn pas in en stapt een kamer binnen. Zijn kamer is klein, zeker voor een directeur. Een bureau, twee stoelen en een tafel volgestouwd met tijdschriften, kranten en papieren. Nadat hij heeft plaatsgenomen aan zijn bureau, gebaart hij mij te gaan zitten op de stoel ertegenover, dicht-bij het raam.

Buiten zie ik een binnentuin waarin een vijver is aangelegd. Daarachter bomen, ik zie een eekhoorn klauteren. Kijk eens, wil ik roepen, maar kan me inhouden. Stel je voor... Snel wend ik mijn blik af en kijk naar de punten van mijn schoe-nen die ik vanmorgen heb gepoetst maar waaraan nu modder kleeft. Verdorie. De regen zeker, daar kan geen schoenpoets tegenop.

Of ik er klaar voor ben, vraagt hij, toe aan een nieuwe wending in mijn carrière? Terwijl hij praat, schuift hij zijn stoel naar achter, tot aan de muur.

Ik knik. Mijn handen zijn gebald alsof ze elk moment een klap zullen uitdelen. Ontspannen, ontspannen...

Omdat hij verder niets zegt, knik ik een tweede keer. Misschien heeft hij mijn eerdere knik niet opgemerkt en wacht hij nog steeds op antwoord, denkt hij dat ik eraan twijfel, aan die nieuwe carrière, en dat wil ik niet. Want wat hij niet weet, is dat ik niet veel keus had, dat ik met ontslag werd bedreigd. Daarover heb ik mijn mond gehouden tijdens de sollicitatiegesprekken. Na vijftwintig jaar eruit gegooid. Reorganisatie, noemen ze dat. Leugens. Discriminatie: alleen veertigers en vijftigers werden ontslagen. Op straat gezet bij het oud vuil.

Stilte.

Op de achtergrond hoor ik stemmen, een kraan die loopt, het rinkelen van servies. Koffiepauze? Voor mij in elk geval niet. Ik heb nog niets aangeboden gekregen. Op het bureau van Antoine staan kopjes en een suikerpot, maar de koffie ontbreekt. Ik wil er niet om vragen. Mijn ogen glijden over de muren, kaal, er hangt een kalender. Verder niets. Een kalender van Unicef. Op de foto spelen kinderen uit een of ander Aziatisch land, naakte bovenlijfjes. Ik zou zo met ze willen ruilen, hup, ik die kalender in en zij hier in deze kamer tegenover directeur Antoine, die het zwijgen uitgevonden lijkt te hebben.

Mijn trui prikt. Kriebels op mijn rug, armen. Stom. Ik had geen wol moeten aandoen en zeker niet iets van lamawol.

Katoen was beter geweest. Ongemakkelijk schuif ik heen en weer in een poging de jeuk te sussen, al is het maar een beetje.

Hij kijkt naar mijn schoenen, zijn ogen blijven rusten op de punten, daar waar de modder zit. Snel vouw ik mijn benen om de poten van de stoel heen.

Dat het geen groot bedrijf is, hervat hij het gesprek, een familiebedrijf, waarvan zijn broer en hij de eigenaars zijn. Ja, ja, beaam ik, en hoop dat hij niet zal uitwijden over al die verschillende verzekeringen die hij verkoopt, want daarover heb ik al genoeg gehoord in eerdere gesprekken.

Eerlijk gezegd krijg ik liever uitleg over mijn baan, taken, een inwerkprogramma, stappenplan. Er is nog zoveel onduidelijk. Over mijn arbeidsvoorwaarden weet ik bijna niets. Als ik hiernaar informeer, antwoordt hij dat dit allemaal later aan de orde zal komen. Ongeduld in zijn stem. Ik vraag niet verder, wil in geen geval eisend overkomen. Aardig blijven, heb ik mezelf ingeprent voor de spiegel vanmorgen, zo veel mogelijk glimlachen, dan oog je een stuk vriendelijker.

Na zijn stoel te hebben teruggeschoven naar het bureau, staat hij op en loopt naar de deur. Ook ik sta op. Achter elkaar gaan we de kamer uit. Daar, wijst hij, daar is mijn werkplek.

Werkplek? Is dat een grap? Dit is veel meer dan dat. Dit is geen bureautje weggemoffeld achter in een te volle ruimte zoals ik gewend ben, maar een echte kamer. Groot, L-vormig en met uitzicht op een park. Naast de deur: een bordje met mijn naam erop. Als in een roes stap ik naar binnen. Was ik alleen geweest, dan had ik een sprongetje gemaakt. Of sterker nog, een vreugdedans. Alles ruikt nieuw en zo ziet het er ook

uit. Het tapijt is wit, smetteloos, de lamellen glinsteren alsof ze net zijn bevestigd.

Dat moest ik maar gaan lezen, zegt hij en hij wijst op een stapel papieren op het bureau. En, o ja, eind deze maand staan we met een stand op de beurs.

Weg is hij, zonder de deur te sluiten.

Voorzichtig neem ik plaats op de bureaustoel, mijn stoel. Wil niets beschadigen of vies maken. Eronder zitten wieltjes. Rol naar achter en terug terwijl mijn vingers glijden over het bureaublad, toetsenbord, computerscherm. Het is voor het eerst dat ik een kamer helemaal voor mijzelf heb. Hij oogt weliswaar kaal, ongezellig, maar dat is te verhelpen, een kwestie van aankleden. Twee of drie foto's, planten en de sfeer is gemaakt.

Opstaan, zitten, weer opstaan. De stoelt veert mee. Hij is beslist ergonomisch verantwoord. Buiten zie ik een rij bomen, kastanjabomen. Er zitten vogels in. Langzaam buig ik me naar het raam toe, verder en verder totdat ik het aanraak. Koel, kouder dan ik had verwacht. Ik trek mijn hoofd terug en als ik mezelf weerspiegeld zie in het glas, kan ik niet anders dan bevestigen: ja ze vallen op, zijn duidelijk te zien. Rimpels. Rondom mijn ogen, voorhoofd, mijn mond... Gescheurd perkament. Precies een week geleden ben ik vijftig geworden. De Sarahslingers bungelen nog in de woonkamer. Ik heb ze met zoveel tegenzin opgehangen dat ik de moed niet heb om opnieuw die trap op te klimmen en ze weg te halen.

Vijftig.

Ongemakkelijk, zo'n vijftigste verjaardag. Terwijl je er niet meer onderuit kunt, moet erkennen dat de helft erop zit, verwacht iedereen een groots festijn. Waarom? Hoe je het ook bekijkt, benoemt of verzwijgt: de dood komt in zicht. Versluierd misschien, vaag als een meeuw in een misthoos, maar onverbiddelijk.

Wat is er leuk aan vijftig worden? Bovendien was het de eerste verjaardag zonder mijn vader. Een feest zonder feestgevoel. Achteraf bedacht ik dat ik dat hele gedoe gewoon had moeten overslaan. Had ik naar mijn gevoel geluisterd, dan was het ook zo gegaan. Maar ik heb me toch laten inpakken door de macht der gewoonte. Een verjaardag vier je en zeker als het je vijftigste is.

Op de dag zelf, de verjaardag, hemelde iedereen mijn leeftijd op. Of ze het hadden ingestudeerd. Met z'n allen een cursus gevolgd: wat te zeggen als iemand vijftig wordt:

Vanaf nu kun je het rustiger aandoen.

Het leven begint op je vijftigste.

Troisième âge.

Lekker genieten van je vrije tijd.

Een wee gevoel in mijn maag, buik, overal. Ik wil helemaal geen rust en hoepel op met die vrije tijd. Ik wil midden in het leven staan, meedoen, actief zijn.

Dat meen je niet...

Natuurlijk meen ik dat. Dit is mijn moment. De kinderen zijn groot, volwassen bijna. Nu kan ik een nieuw begin maken.

Geen antwoord. Stilte. Blikken, meewarig.

Ach, als jij dat zo wilt zien...

Ongeloof ook in die ogen. Instinctief kijk ik achterom, naar mijn moeder, als een kleuter die steun zoekt omdat haar schepje is afgepakt. Zo is het toch mam, jij weet het, jij hebt het allemaal al meegemaakt. Zeg dat ik gelijk heb, mam, snoer al die anderen de mond, want het klopt toch wat ik zeg, een nieuw begin?

Zij zegt niets, heeft de hele tijd amper iets gezegd; een paar beleefdheidsfrases als het echt niet anders kon. In haar hand: een lepeltje. Het is een hand die ik haast niet herken als de hare door alle aders en de dofheid van de huid. Ze roert door haar koffie. Afwezigheid in haar blik. Waar is ze met haar gedachten? Denkt ze aan papa, zou het gemis toch zwaar drukken, ondanks dat ze verklaarde geen verdriet te voelen maar alleen dankbaarheid omdat hij zo mooi en vredig is gestorven?

Het is bijna een halfjaar geleden dat mijn vader stierf, onverwacht. Hartaanval. De dag na de crematie gooide mijn moeder meteen al zijn schoenen en kleren weg. Zelfs zijn zakdoeken.

Hij is toch dood, wat moet ik ermee?

Omdat ik niet wist wat daarop te antwoorden, haalde ik mijn schouders op. Inderdaad, wat moest ze ermee? Het was alleen, het voelde raar, te snel, rigoureuus.

Flauwekul, oordeelde zij: dood is dood. Vals sentiment, daar deed ze niet aan, en onder het uitspreken van die woorden keek ze naar mij alsof ze wilde zeggen: En jij ook niet.

En nu? Toch rouw, pijn? Ik wil naar haar toe gaan, mijn hand op die schouders leggen, die frêle botten voelen. Maar mijn benen doen niet mee, ik kan ze eenvoudigweg niet be-

wegen, of ze zijn gegoten in gips, vastgenageld. Als ze het kopje naar haar mond brengt, ontmoeten onze blikken elkaar. Er wordt geglimlacht.

Ja, papa – ik sluit even mijn ogen – ja, ik zal voor haar zorgen, dat heb ik je beloofd op die ochtend dat je stierf. De zon kwam op, rood, de hele lucht was gekleurd. In coma lag je, overal draadjes, buisjes, zonder beademing zou je het geen seconde volhouden. Dat je rustig kon gaan, fluisterde ik terwijl ik de donshaartjes streelde op de binnenkant van je arm, pols. Mama kon je aan mij toevertrouwen, ik zou er voor haar zijn, altijd.

Een zoemtoon: mijn mobiel. Man stuurt een sms'je. *Hoe is de nieuwe baan?*

Koud, sms ik terug met kippenvel op mijn armen.

Waar zit de verwarming, hoe werkt hij? In deze kamer is alles gestroomlijnd, als in een ruimtecabine. Er is geen snoer te zien, geen lichtknop, geen kabel.

Kruipend inspecteer ik de kamer. Ergens moet toch iets... Maar niets, niets. Juist op het moment dat ik de moed opgeef en overeind kom, zwaait de deur open: een man, gekleed in pak met vlinderdas, alsof hij op weg is naar het theater, de opera. Snel schiet ik omhoog. Ik steek mijn hand uit.

Ik ben de nieuwe pr-medewerker.

Hij knikt met een blik waaruit valt op te maken dat hij dat allang weet. Natuurlijk, ik had mijn naam moeten noemen en niet mijn functie.

Sorry, mompel ik en besef tegelijkertijd hoe dom dat klinkt. Waarom sorry? Waarvoor? We kijken elkaar aan. In zijn ogen

een blik die het midden houdt tussen spot en nieuwsgierigheid. Hij is groter dan ik, zeker een kop, ik voel me nietig.

Om mij heen lopend, legt hij twee ordners neer op mijn bureau. Die zijn voor mij, alles over de beurs zit erin.

Beurs? O, ja die stand, natuurlijk. Al knikkend probeer ik me te herinneren wanneer het ook alweer was, wat voor beurs en waar?

Zonder nog een woord te zeggen, loopt hij de kamer uit. De grond trilt onder zijn voetstappen.

Weer een sms'je. Vriendin Trix. Hoe het bevalt?

Ik antwoord niet, ik blader in de ordners. Twee vingers tegen mijn voorhoofd. De 'to do'-lijstjes schieten langs. Als de telefoon gaat, schrik ik: wie kan dat zijn?

De collega van daarnet. Of ik de ordners al heb bekeken? En dat ik in de 'to do'-lijstjes zijn naam moet doorstrepen en mijn naam daarvoor in de plaats moet zetten.

Natuurlijk, natuurlijk. Als de verbinding wordt verbroken, bedenk ik dat zijn naam helemaal niet weet.

Na twaalfen neemt Antoin me mee voor een voorstelronde. Zijn zangerige accent geeft me het gevoel op vakantie te zijn. Ik kan er geen genoeg van krijgen, geniet van elk woord dat hij uitsprekt, ook al zijn dat er niet veel.

Een rij gezichten trekt langs. Veel namen. Kan ik nooit allemaal onthouden. Eentje zal ik niet vergeten. Die van mijn buurman. Teun. Past zo helemaal niet bij hem. Hij is veel meer een Ronald of een George. Iemand met een vlotte naam. Een dubbele voor mijn part, Jan-Willem of zo, maar niet, geen Teun. Tijdens het voorstellen lijkt het of hij mijn

blik vermijdt. Misschien schaamt hij zich zelf ook wel voor die naam.

Een paar vrouwen passeren de revue, maar de meerderheid is van het andere geslacht. Mannen. In alle maten, leeftijden en genres. Allemaal in pak. Zou dat verplicht zijn, vraag ik me af, al handen schuddend en glurend naar hun glimmende schoenen. Ik vertel wat ik kom doen, tientallen keren, en waar ik eerder werkte.

Daar hebben ze nog nooit van gehoord, wat voor organisatie?

Een woningbouwvereniging, verduidelijk ik.

Het zegt ze niets, ze wensen me succes en gaan door met hun werk.

Later die middag, in mijn eigen leaseauto op weg van Hilversum naar Amsterdam, naar huis, zet ik de radio hard, hard, harder. Het is voorbij, mijn eerste dag in een wereld zonder inwerken, van mannen in pakken, kamers zonder snoeren. Wie had kunnen denken dat ik daarin terecht zou komen?

Ik merk direct dat er iets aan de hand is als ik de woonkamer binnenstap. Man, zoon en dochter zitten naast elkaar op de bank. Ze zien bleek, grauwig. Er wordt niets gezegd. In elk geval leeft iedereen nog, flitst het door me heen terwijl ik verder de kamer in loop.

Wat is er gebeurd? Ik probeer mijn stem rustig te laten klinken zoals een moeder betaamt. Niet hysterisch worden, daar aan hebben ze een hekel, vooral mijn dochter.

Zijn iPhone is gestolen, zegt dochter, zoals altijd helemaal

gekleed in het zwart – gothic heet dat, en daar horen ook piercings bij maar die heb ik tot nu toe kunnen tegenhouden.

Mijn echtgenoot mengt zich in het gesprek. Die klootzakken ook. Je kunt tegenwoordig niet eens meer de straat op zonder te worden beroofd.

Dochter knikt en begint aan een opsomming van alle diefstallen waarover zij ooit heeft gehoord, gelezen of iets heeft gezien op televisie.

Alleen zoon zegt niets. Als een standbeeld zit hij op de bank, niet eens onderuitgezakt zoals gewoonlijk, maar rechtop, alsof hij de wacht houdt. Wanneer hij een pluk haar naar achter schuift, zie ik dat zijn hand trilt.

Langzaam loop ik naar hem toe. Wil niets liever dan mijn armen om hem heen slaan, om deze lange slungel, en hem tegen me aan drukken. Geeft niet, wil ik zeggen, fluisteren in zijn oor zoals ik hem vroeger troostte als hij was gevallen, of zich pijn had gedaan. Geeft niets, dat je bang bent geweest, niet zo dapper als je had willen zijn, ik hou van je, onvoorwaardelijk.

Maar de blik in zijn puberogen weerhoudt me. Op afstand blijven mama. Geen lichamelijkheden. Het knuffelen ben ik ontgroeid, allang.

Met een wee gevoel in mijn maag ga ik naast hem zitten, op het uiterste puntje van de bank, aktetas in de hand, mijn jas nog aan.

Hij schuift op, weg van mij, dichterbij naar zijn vader.

Wat is er precies gebeurd?

Hij haalt zijn schouders op.

Ze hebben mijn iPhone gejat, twee gozers op een scooter.

Verdomme. Ik zet de tas op de grond en rits mijn jas los.

Bij het stoplicht, voegt hij toe.

Maar je bent niet...?

Nee, onderbreekt hij mij met ongeduld in zijn stem. Niet gevallen of zo, het ging heel snel.

Verdomme, zeg ik nog een keer.

Zo gaat dat nou tegenwoordig, het is een zootje... valt de echtgenoot in.

Jemig, man, daar gaat het nu toch niet om. De woorden schieten eruit voor ik er erg in heb, scherper dan bedoeld.

Het gezicht van de echtgenoot verkleurt, hij doet zijn mond open of hij iets wil zeggen. Daar zal je het hebben. Vliegen wij elkaar in de haren, dat is net wat we niet nodig hebben. Spijt van die uitval. Aan de andere kant, ik verdraag het niet, zijn uitweidingen, eindeloos. Het is alsof ik geen geduld over heb, in elk geval niet voor hem. De bodem is bereikt, geen reserve meer.

Sorry, zeg ik snel, sorry.

Zie hem ontspannen; gevaar geweken.

Krijg ik een nieuwe? Zoon kijkt van mij naar zijn vader en terug. Zijn ogen staan ineens minder dof, er zitten weer lichtjes in.

Wel tien iPhones wil ik hem geven, honderd, als dat de glimlach kan terug toveren op zijn gezicht. We wisselen blikken uit, de echtgenoot en ik, zijn het eens.

Tuurlijk, en je krijgt een mooiere dan je had, zeg ik haast plechtig.

Zoon springt op: Cool, dan heb ik lekker een betere dan jij, zegt hij tegen zijn zus.

Nou en? Ze loopt de kamer uit. Gestamp op de trap, de

deur van haar kamer wordt dichtgegooid.

Zoon zet de televisie aan: MTV. Alles is terug bij normaal. Het plafond trilt onder de voetstappen van dochter.

Mijn hart heeft zijn gewone ritme hervonden. Als ik wil opstaan om mijn jas aan de kapstok te hangen, laat ik me halverwege terugvallen op de bank. Voel nu pas hoe moe ik ben. Uitgeput bijna. Wanneer de echtgenoot vraagt hoe het was vandaag, de nieuwe baan, weet ik even niet waarover hij het heeft.

Broer, mijn broertje, zit tegenover mij in het café en trekt de rimpel tussen zijn wenkbrauwen, zijn denkrimpel, hoog op. Nog altijd is hij mooi, gaaf van huid met een krullenbos en oneindig blauwe ogen. Niemand ziet dat wij broer en zus zijn. Hij zo helemaal Hollands glorie en ik: klein en donker, erfenis van mijn Italiaanse grootvader.

Je moet wel van hem houden, van mijn broer, dat kan niet anders. Een zondagskind. Alles zat hem mee, altijd. En ik heb zo lang op hem moeten wachten: twaalf jaar.

Tussen ons in is een zusje geboren. Ze overleed op de dag van haar geboorte, heeft maar een paar uur geleefd. Ik was vier toen dat gebeurde, ging net naar de kleuterschool. Heb het niet zo bewust meegemaakt, alleen het verdriet van mijn moeder staat me nog helder voor de geest. Gordijnen dicht, ook overdag. De geur van vocht om haar heen, van tranen, ook al zag ik haar nooit huilen.

Broer heeft er niets van meegekregen, er werd weinig over gepraat, niet eigenlijk, of in elk geval zo min mogelijk.

Pas toen ik in de zesde klas zat, werd hij geboren. Daarvoor,

al die tijd, was ik alleen in een klas waar alle kinderen wel broers en zussen hadden. Afwijkend. Anders dan de anderen. Ook door mijn oog, dat lui was, afgeplakt. Een eenogig enig kind. Tenminste, als je dat zusje niet meerekent, en dat deed ik niet, want ja, dat was dood en dooie kinderen tellen niet.

Eindelijk, eindelijk, na broertjes geboorte, voelde ik me meetellen in de klas, ook al was hij dan een baby en kon hij niets. Maar toch... Ik had iemand, een broer, was geen uitzondering meer, tenminste op dat vlak, want ik had natuurlijk nog wel dat oog, maar hij ging eraf, de pleister. Mijn moeder en de dokter wisten het zeker, alleen wisten ze niet wanneer.

Broertje. Een blonde god. Speels, een vrolijk kind. Zij heeft weinig van hem genoten, mijn moeder. Te oud. Het waren de nachten die haar opbraken. Moe, doodmoe. Dagen in bed, zelfs als de zon scheen en broertje kraaiend door het huis banjerde. Ik achter hem aan, want iemand moest op hem letten en op het huis, zijn privéspeeltuin, waar zijn regels gouden, en vooral die ene: mollen die boel.

Gek dat ik me zoveel kan herinneren van mijn moeder, tot in de kleinste details, en van mijn vader veel minder, niets bijna. Een in zichzelf gekeerde man. Zwijgzaam. Kwam altijd laat thuis, in de winter was het allang donker wanneer ik zijn sleutel in het slot hoorde. En verder? Hij verzamelde postzegels, werkte bij de belastingen. Broertje liet hij paardrijden op zijn been. Mij niet. Daarvoor was ik te oud. En trouwens, dat was niets voor meisjes.

Eén ding zie ik wel heel duidelijk voor me: vader, broertje, ik en Corry, het paard van de schillenboer. Het paard dat we

altijd samen voerden. Oude broodkorsten. Iets anders mocht niet van mijn moeder ondanks onze smeekbeden. Mochten we niet een keer iets anders geven, een wortel? Wortels geven we alleen aan het paard van Sinterklaas, luidde het antwoord.

Die schillenman was de enige boer die ik kende, stadskind in hart en nieren, ook al woonde ik in een dorp. Haarscherp herinner ik mij de klompen die hij droeg, met van die geitenwollen sokken om zijn voeten. Kon mijn ogen daar niet van afhouden. Terwijl de man bezig was met schillen ophalen bij de mensen in onze straat, tilde mijn vader broertje op, anders kon hij niet bij Corry's mond komen. Ik was trots dat ik het wél kon.

Hoelang geleden is dit allemaal? Zeker meer dan dertig jaar. Zou hij zich iets hiervan herinneren, mijn broer, die nu met een wijnglas in zijn hand vraagt waarom ik in godsnaam ben begonnen aan een nieuwe baan? Ik werkte al meer dan twintig jaar op dezelfde plek, met alle zekerheid van dien. Ik had dat ontslag toch op z'n minst kunnen aanvechten.

Dat het niet alleen ging om ontslag, antwoord ik, maar dat ik ook iets anders wilde, aan iets nieuws beginnen. Trouwens, ik heb die zekerheid echt niet domweg overboord gegooid. Juist daarom heb ik een vaste aanstelling bedongen. Voor minder had ik deze overstap nooit gemaakt. Al pratend kijk ik naar mijn handen. Vlekken. Steeds meer. Bij hem niet, zijn handen zien er glad uit, goed verzorgd ook. De nagels niet te kort noch te lang.

Vaste aanstelling... Hij snuift of hij iets vies ruikt. Klinkt misschien indrukwekkend maar het betekent niets. Als ze je eruit willen hebben, is dat zo gepiept.